

The Friends #3

Verraderlijke maskers

Roman over misbruikt vertrouwen

Copyright © René de Vries

Eerste druk - december 2014

Tweede druk - maart 2015

Derde druk - april 2015

Vierde druk - februari 2017

Omslag ontwerp en foto cover: © René de Vries

Model: Laura Manders

ISBN: 9789402157727

Uitgever Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

RENÉ DE VRIES

**VERRADERLIJKE
MASKERS**

Roman over misbruikt vertrouwen

The Friends trilogie:

Interactief
Dodelijke Déjà-Vu's
Verraderlijke maskers

De trilogie The Friends berust deels op ware gebeurtenissen. De namen zijn veranderd en data zijn aangepast om herkenning te voorkomen. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen en/of instellingen berust dan ook op louter toeval.

PROLOOG

Het zonlicht kwam door het raam. Dat maakte dat het in de studeerkamer extra warm werd. In de kleine ruimte waren vier mannen aan het werk. De vijfde lag op de vloer, ogenschijnlijk dood. Het lichaam lag in een vreemde bocht op de grond. De benen waren onder het lichaam gevouwen, waarschijnlijk omdat de man van de bureaustoel was gegleden. Uit de luidsprekers van de laptop klonk een lied over een man die in de Maas beland was. De laptop stond op 'replay', zodat het liedje van 'Jurk!' telkens opnieuw werd afgespeeld.

De politiefotograaf maakte opnames. Een sporendeskundige was met een kwastje bezig om vingerafdrukken zichtbaar te maken op het bureaublad. Het ambulancepersoneel stond werkloos te wachten in de gang.

"Hoe heeft het zo uit de hand kunnen lopen, Johan?", vroeg de rechercheur van politie.

Johan keek naar de vragensteller en haalde zijn schouders op.

"Geen flauw idee, Andy", antwoordde Johan. "We hadden met alle scenario's rekening gehouden, maar dat Frans een hartinfarct zou krijgen, daar had niemand aan gedacht."

Rechercheur Andy Halbertsma keek nog eens naar het bewegingsloze lichaam op de vloer.

"We moeten eerst nog onderzoeken of het inderdaad een hartinfarct is geweest of dat er wellicht een misdrijf in het spel is."

"Ik weet het, Andy. Ik ben zelf jarenlang bij de politie geweest, zoals je weet. Maar goed, ik ga er toch van uit van een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Frans had de afgelopen maanden een moeilijke periode, zowel privé als op school. Ik ga dan ook uit van een hartinfarct."

Halbertsma schudde zijn hoofd. Soms verwonderde hij zich over het inzicht van Jaarsma's vriend. Jaarsma was ook een rechercheur. Jaarsma was Halbertsma's zwager. Johan was niet alleen een zeer goede collega van Jaarsma geweest, maar ook een per-

soonlijke vriend nadat ze elkaar leerden kennen op de bruiloft van Jaarsma, 17 jaar geleden. Jaarsma was getrouwd met de dochter van de ex-hoofdcommissaris van politie in Amsterdam. Johan was de naaste medewerker geweest van de hoofdcommissaris, tot het moment dat de commissaris met pensioen ging. Zowel op het werk als privé konden de commissaris en Johan het goed met elkaar vinden. Het was dus logisch dat Johan was uitgenodigd voor die bruiloft. En daar leerde hij dus Andy Halbertsma kennen. In het algemeen konden ze goed met elkaar overweg en zaten vaak op één lijn als het om politiezaken ging. Maar nu schudde Andy zijn hoofd. De stelligheid waarmee Johan zijn vermoedens kenbaar maakte leek hem voorbarig. Nader onderzoek in het mortuarium zou dit moeten uitwijzen. Maar Halbertsma maakte niet de fout om zijn vriend terecht te wijzen. Per slot van rekening was de dode op de grond een vriend van Johan.

“Hoe ver ben je met het onderzoek?”, vroeg Halbertsma aan de rechercheur die met de vingerafdrukken bezig was.

“Klaar”, was het antwoord. “Wat mij betreft kan het lijk worden afgevoerd. En de fotograaf?”

“Ik heb wat ik nodig heb voor verder onderzoek”, antwoordde de aangesprokene.

“Zet dan eerst die klote muziek uit”, zei Halbertsma. “Ik heb het nu genoeg gehoord. Je zou er zelf bijna depri van worden.”

De rechercheur pakte een potlood en drukte op de stoptoets van het muziekprogramma. De stem van de zanger verstomde. De rechercheur en fotograaf verlieten de studeerkamer. Ze zouden zo vervangen worden door collega's die de studeerkamer nauwgezet zouden onderzoeken op andere sporen.

Halbertsma liep naar de deuropening en knikte naar het ambulancepersoneel in de gang. Hij maakte plaats toen ze met de brancard naar binnen kwamen.

“Eigenlijk moeten we dit lichaam door een lijkauto op laten halen”, zei één van de twee.

“Weet ik”, antwoordde Halbertsma. En hij voegde eraan toe:

“Maar ik ben jullie zeer erkentelijk dat jullie dit willen doen. Voorlopig willen we net doen of de persoon in kwestie nog leeft. Als je uit het raam kijkt, zie je aardig wat publiek. Er staan ook kinderen bij. Het kan best zijn dat daar kinderen van zijn school bij staan. En we willen hen toch niet confronteren met een doodskist, right?”
De mannen van de ambulance haalden hun schouders op. Ook al handelden ze tegen het protocol, het maakte hen niet zo veel uit. En deze politieman had eigenlijk wel gelijk. Het zou voor de toekijkende kinderen op straat evengoed een traumatische ervaring worden als ze hun meester op een brancard het huis uit zouden zien komen.

Ze tilden het lichaam op de brancard, gespten het vast en verlieten de studeerkamer. Bij het verlaten van het huis haalde Halbertsma nog snel even het laken van het gezicht van Frans. De toeschouwers op straat zouden anders alsnog met de dood worden geconfronteerd.

Halbertsma kwam weer de studeerkamer binnenlopen. Hij zag dat Johan bij het bureau stond.

“Wat wil je dat ik doe, Johan? Zal ik Ronald en de anderen inlichten? Of wil je dat liever zelf doen? Wanneer komt Kathleen weer terug?”

“Uh, dat doe ik wel, Andy”, klonk het wat afwezig.

Het was even stil. Johan pakte een pen uit zijn colbertje en drukte een paar keer op een toets van de laptop.

Het was een tijdje stil. In de gang stonden nog enkele rechercheurs te wachten op het teken van Halbertsma. Er moest nog een sporenonderzoek plaatsvinden. Halbertsma keek naar Johan. Hij wilde hem niet aansporen om haast te maken. Het was voor Johan een hele schok geweest toen hij eerder die middag zijn vriend Frans op de grond had aangetroffen, dood.

“Uh, Andy”, verbrak Johan de stilte, “Het ziet ernaar uit dat ik mijn eerder gemaakte uitspraak over een hartinfarct moet wijzigen.”

“Wat bedoel je?”

Johan zei niets. In plaats daarvan maakte hij wat plaats en gebaarde dat Halbertsma dichterbij moest komen. Johan wees naar het computerscherm.

“Ai, dat verandert de zaak”, zei Halbertsma toen hij de foto’s had bekeken.

Hij rechte zijn rug en keek een tijdlang Johan aan.

“Tja, dat verandert de zaak volledig.”

Andy knikte. Hij wilde iets zeggen, bedacht zich even, schudde zijn hoofd, keek eens naar de laptop en vervolgens naar Johan.

“Je zult het misschien gek vinden, maar ik geloof dat dit nummer van ‘Jurk!’ een belangrijke aanwijzing kan zijn.”

“Weet je wat de titel is?”, vroeg Johan.

“Geen flauw idee, ik luister nooit naar depri-muziek.”

“Maar je weet wel dat het van ‘Jurk!’ is? Ik ook niet, maar Claudia is naar een optreden geweest en vond het wel een aardig nummer.”

“Dat stond in Windows Media Player... beetje rare naam voor mannen. En hoe heet het aardige nummer?”

Johan keek Andy een beetje vreemd aan. Toen zei hij: “Verloren”.

DEEL 1

ELS, RONALD EN SUSANNE

Hoofdstuk 1

Els en ik hadden bewogen weken achter de rug. Ons huis was in vlammen opgegaan, Els had enkele weken ondergedoken gezeten en ik liep nog met krukken rond nadat ik door Kathleen was neergeschoten¹. We hadden onderdak bij Sue gevonden. Er ontstond een bijzondere driehoeksverhouding tussen ons.

“Wat gaan we aanvangen met de rest van ons leven, Elsje”, vroeg ik op een avond nadat we met onze zoon naar de film ‘Happy Feet’ deel 2 waren geweest.

“Ik wil uit Amsterdam, Ronald. Ik wil naar een rustig dorpje.”

Els sprak deze woorden zonder aarzeling uit. Ze had er al over nagedacht en had gewacht totdat ik zelf dit heikel punt zou aansnijden. Het verbaasde me niet. Ergens had ik dit wel verwacht.

“Welke locaties heb je op het oog?”, vroeg ik.

“Huh? Geen protest van het ventje dat z’n hele leven al in de grote stad heeft gewoond?”

“Els, ik wil overal wonen waar jij maar wilt. Ik wil jou gelukkig zien.”

“Getsie, wat klef, dit lijkt wel een uitspraak uit GTST.”

“Kan zijn maar ik meen het echt. Dus kom maar op, waar heb je aan gedacht?”

“Terwijl jij en Johan op boevenjacht waren en mij ergens gestald hadden, heb ik wat nagedacht over onze toekomst, ons werk, ons nieuw huis, over de toekomst van Maikel. Jij hebt een studio hier in Amsterdam. Ik wil stoppen met m’n werk bij Digital World. Heb het wel gehad met die Gijsbert.”

“Wat wil je dan?”

“Ik wil dat we jouw bedrijf gaan uitbreiden. We doen er een nieuwe tak bij: Social Media. Dat wordt mijn inbreng.”

“Klinkt goed, maar je hebt nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.”

¹ Lees ook deel 1 ‘Interactief’ en deel 2 ‘Dodelijke Déjà-Vu’s’.
Voor meer informatie: www.rdvauteur.nl

“Ik wil weg uit Amsterdam. Je weet nooit of we hier nog kameraden van Dikke Piet tegen het lijf kunnen lopen. Johan heeft gezegd dat we uit de picture zijn maar het geeft me toch een veiliger gevoel als we buiten de stad wonen.”

“Ja, dat zei je al. Je moet de politiek in gaan, daar blijven ze ook uren lullen zonder iets wezenlijks te zeggen.”

“Hoorn, Hoofddorp, Cruquius, Haarlem... of desnoods Akersloot of Almere. Maakt me niet uit, hoewel liever niet in Hoofddorp of Cruquius misschien. Te dicht bij de luchthaven. Haarlem valt eigenlijk ook af want het is toch weer een grote stad. Ik heb al wat huizen op internet bekeken en eigenlijk blijven alleen Hoorn en Akersloot over.”

Ik knikte instemmend.

“Wel, we hoeven vanavond geen besluit over de locatie te nemen. Als we samen maar het gevoel hebben dat we er goed aan doen om te verhuizen naar het platteland.”

Els kuste me op mijn lippen. Ze keek me diep in de ogen en zei toen: “Ronald, het komt goed. We gaan samen iets fantastisch opzetten.”

“Het wordt geweldig, ik weet het, Elsje.”

We keken elkaar aan. Er was nog een groot vraagteken tussen ons. Els haalde diep adem. Dat vraagteken moest besproken worden.

“We willen allebei Susanne niet kwijt. We leggen het haar voor en dan moet ze zelf besluiten of ze mee verhuist of dat ze hier in Amsterdam blijft wonen.”

“Ja. Het hangt er natuurlijk een beetje van af wat ze zelf verder wil doen in haar leven. Ik weet wel dat ze het niet bezwaarlijk zou vinden om Amsterdam achter zich te laten. Ze komt oorspronkelijk uit Alkmaar. Volgens mij is dat al zo'n beetje het platteland.”

Els kroop dicht tegen me aan. Haar hand streefde mijn buik en gleed naar beneden.

“Laten we eerst even op zoek naar geschikte woonlocaties. Of nee, laten we het meteen aan Susanne vertellen.”

“Volgens mij heb je mijn locatie al gevonden. We vertellen het

morgenochtend wel”, fluisterde ik.

“Een goed besluit, lieverds”, zei Sue toen we de volgende ochtend aan de ontbijttafel zaten. “We hebben alledrie traumatische ervaringen achter de rug. Het is goed om een nieuwe start in een nieuwe omgeving te maken.”

“En jij?”, vroeg ik.

“Ik wil jullie tweeën nooit meer kwijt, dat weet je. We moeten het er de komende weken maar eens goed over hebben. Aan de ene kant wil ik in Amsterdam blijven. Ik denk dat mijn ouders dat op prijs stellen, dat ik een beetje in de buurt blijf. We hebben Klaas nog maar net begraven. Aan de andere kant, ik heb niet zoveel met Amsterdam. Het enige dat me emotioneel aan Amsterdam bindt zijn de herinneringen aan ons examenjaar van de HAVO en onze hereniging. Geen moeilijke keuze dus.”

“Gewoon openhartig en eerlijk zijn. Ik zou het fijn vinden als jij en Pierre met ons meegaan als we gaan verhuizen. Je bent geen bedreiging voor mijn huwelijk. Je bent een onmisbaar verlengstuk geworden. Ik hou van je, Suus”, zei Els.

Sue stond op en liep om de ontbijttafel heen. Ze ging achter Els staan en sloeg haar armen om haar heen.

“En ik hou van jou, schat.”

Ze zoende Els op haar mond en haar handen streelden teder haar gezicht.

“Als jullie nu gaan flikflooiën dan krijgen we nooit antwoord van Sue”, lachte ik.

“Goh, is meneertje jaloers? Volgens mij heb jij vannacht al je beurt gehad. Ik hoorde tenminste verdachte geluiden.”

“Ik beken schuld. Maar dat is haar schuld.”

“Ho ho... je zei dat ik meteen op zoek moest gaan naar een geschikte locatie. Dat heb ik gedaan. Ik ben nu eenmaal een onderdanige Afrikaan.”

Sue begon hardop te lachen.

“Zo onderdanig ben je niet, Els. Was jij het niet die Ronald ten huwelijk hebt gevraagd omdat dit ventje te verlegen was om jou te

vragen?”

“Ik ben niet verlegen. Ik was bang dat Els ‘nee’ zou zeggen. Bang dat ik haar kwijt zou raken.”

“Je raakt mij nooit meer kwijt, Ronaldje. Dat weet je. Ik weet wat je voor mij betekent, ik weet wat ik voor jou beteken. En we weten beiden van elkaar hoeveel Susanne voor ons betekent. Toegegeven, op de HAVO zag ik haar niet staan. Ik was te druk bezig om de scorelijst bij te houden van al jouw zogenaamde veroveringen. Ik maakte me niet druk omdat ik toen al wist dat jij voor mij bestemd was, Ronald. Noem het Voodoo, lotsbestemming of klinklare onzin, maar Afrikanen hebben nu eenmaal het vermogen om bepaalde dingen aan te voelen die voor de gewone Westering uitgebannen zijn.”

Het bleef even stil. Sue liep weer terug naar haar eigen stoel. Ze nam plaats, zette haar ellebogen op de tafel en liet haar kin op de samengevouwen handen rusten.

“Ik heb de afgelopen jaren ontzettend veel geld verdiend met mijn modellenwerk in Frankrijk, het loopt in de miljoenen. Ik hoef me dus niet druk te maken om geld.”

Sue was even stil voordat ze bedachtzaam haar verhaal vervolgde.

“Ik denk dat ik mijn huis hou. Dan kunnen mijn ouders langzaam wennen aan het feit dat ik Amsterdam verlaat. Mochten ze me nodig hebben dan hoef ik me niet druk te maken om onderdak. Dan hoef ik niet bij hen te logeren. En misschien wil Pierre hier later wel wonen als hij in Amsterdam wil studeren.”

Ze keek ons aan.

“Maar ik wil jullie niet kwijt. Els, lieverd, blijf altijd openhartig en eerlijk tegen mij. Jij bent met Ronald getrouwd. Mocht er een moment komen dat je mijn aanwezigheid als bedreigend ervaart dan moet je dat eerlijk zeggen. Gelukkig ben je iemand die niet dingen gaat opkroppen.”

“Dus...?”, vroeg ik.

“Ik ga met jullie op huizenjacht. Maar ik heb wel een voorstel.”

“Laat horen”, zei Els.

“Laten we het wel goed juridisch gaan aanpakken. Laten we een BV oprichten en dan op naam van de BV het huis kopen. Dan storten we allemaal evenveel geld in de pot om het huis te financieren. Mocht er iets fout gaan in de toekomst dan treft de aankoop van het huis alleen de BV en niet ons privé-inkomen.”

“Vind je dat echt nodig? Wat zou er dan...”

Els onderbrak me met de woorden: “Prima plan, Susanne. Daar lag ik vannacht ook al aan te denken.”

Ik pakte een plakje kaas van de tafel en smeed dat in de richting van Els. Ik riep gemaakt verontwaardigd: “Wat? Lig jij aan zaken te denken als je mij onder handen neemt?”

“Wat moet ik anders? Zoveel stelt dat geneuk met jou niet meer voor de laatste weken. Misschien komt het wel weer goed als je geen krukken meer nodig hebt.”

“Ik heb voor m'n lul anders geen krukken nodig hoor. Die gaat vanzelf wel staan.”

“Dat wil ik straks nog wel even zien”, antwoordde Sue. “Maar zijn we het erover eens dat we voor de aankoop van het huis een BV gaan oprichten?”

“Waarom combineren we het niet met onze plannen voor ons nieuw bedrijf, Ronald?”

Ik keek Els aan en knikte.

“Toen jij gisteravond bij je ouders op visite was en ik me dus met dit meisje moest bezighouden, hebben we gepraat over welke koers we op gaan met ons werk. Els wil stoppen bij Digital World. Die Gijsbert is op jacht nu Buhay er niet meer werkt. Daar is Els niet van gediend. We willen een nieuw bedrijf starten, een combinatie van Social Media, video en fotografie. Het is een mooi moment voor mij om te stoppen met de ‘beeldromannetjes’ van Playhouse Society. Ik wil me meer richten op Fashion. Ik hoop dat wij op dit gebied gaan samenwerken, Sue. Jij hebt toegang tot de wereld van de mode. Daarnaast gaan we het idee van Els tot een groot succes maken.”

We bleven nog uren aan de ontbijttafel zitten om over onze toe-

komst te praten. Het ontbijt werd zo vanzelf een lunch. We praat-
ten over de opzet van de BV, de activiteiten en hadden veel plezier
met het bedenken van een toepasselijke naam. De meest vreemde
namen werden geopperd die op de een of andere manier te maken
hadden met ons beroep.

“De Sluiter”, opperde ik, doelend op het onderdeel van een camera.
Dat idee werd meteen de grond ingeboord.

“Concurrenten noemen ons meteen Sluitspier of ze adverteren dat
we meteen bij de opening al bezig zijn met het beëindigen van
onze activiteiten.”

“Smoelwerk”, grinnikte Sue.

“Krijg ik vreemde associaties bij. ‘Houd je smoel’, ‘Moet ik je op
je smoel timmeren, dan heb je medische zorg nodig, zoek alvast
een tandarts’, of vragen van klanten of ons bedrijf zich heeft ge-
specialiseerd in plastische chirurgie.”

“Okay, geen ‘Smoelwerk’ dus. Wat dacht je van PM? De initialen
van Pierre en Maikel?”

“Niet goed, dan moeten we dat weer gaan uitleggen. Plus, het is
ook de naam van een fotoblad. Nee, het moet een korte klinkende
naam zijn, iets wat gemakkelijk op internet op te zoeken is. Klan-
ten zitten tegenwoordig achter de computer en kijken met Google
waar ze terecht kunnen”, zei Els.

“We hoeven nu geen beslissing over een naam te nemen”, zei ik.
“Laten we de komende dagen wat huizen bekijken. Er zal ons dan
vast wel een passende naam te binnen schieten.”

Opeens klonk gestommel in de gang. De keukendeur werd met een
ruk opengegooid en Maikel stapte naar binnen.

“Oh, hier zitten jullie dus. Nog steeds aan het ontbijt? Vandaar dat
niemand mij van school kwam halen. Lekkere ouders heb ik.”

Bijna gelijktijdig zeiden Sue en ik, met onze vinger naar Els wij-
zend: “Dat is de schuld van je moeder. Maar dat vertellen we je
nog wel een keer.”

“Niet naar die twee luisteren lieverd. Vertel eens, hoe was je dag
op school? Ik heb je vanochtend helemaal niet weg horen gaan.”

“Je sliep toen ik bij jullie in de slaapkamer stond”, zei Maikel een beetje verontwaardigd. “Maar je lag met je luie naakte reet op papa.”

“Hehe, niet zo’n toon aan slaan tegen je moeder”, grinnikte ik.

“Je had me toch wakker kunnen maken?”, zei Els.

“Ja dag, dan gaan jullie meteen weer seksen. Nee hoor, ik ben naar de keuken gegaan en gelukkig was Suus al op. Die heeft voor mij het ontbijt geregeld en mijn lunch klaargemaakt. En ze heeft me ook naar school gebracht.”

“Oh, vandaar dat je al bent aangekleed”, merkte ik op.

“Valt het je nu pas op?”, klonk het droogjes.

“Vertel over je schooldag, Maikel. Want als papa en Suus gaan bekvechten dan kunnen we hier meteen wel blijven zitten voor het avondeten.”

Maikel vertelde wat er op school was gebeurd. Ze hadden van juf een les gehad over de reclame. Wanneer kun je nu zien of een reclame echt is of niet. Wat is waar en wat is niet waar. Maikel vond het een erg leuke les.

Niet lang na de binnenkomst van Maikel kwam ook Pierre thuis. Ook hij kon zijn verhalen kwijt over zijn schooldag. Op een gegeven ogenblik ging Els even achter de computer zitten en bestelde online een paar pizza’s. Er zou die avond niet worden gekookt.

Hoofdstuk 2

Twee dagen na dit lange gesprek gingen we gedrieën op huizenjacht. We bezochten verschillende dorpen in de wijde omgeving van Amsterdam. Uiteindelijk, na twee weken, waren we het over een locatie eens. Nu was het eerst zaak om de BV te starten en een passende naam te kiezen. We maakten ons geen zorgen dat er andere kopers voor het pand op de loer lagen. Er waren nu eenmaal niet veel mensen die geïnteresseerd waren in een grote boerderij aan de rand van het Markermeer.

De uitgever van Playhouse Society was niet erg blij toen ik bekend maakte dat ik zou stoppen met de maandelijkse ‘beeldroman-netjes’. Mijn glamourfoto’s waren voor veel abonnees nu eenmaal erg gewild. De uitgever en ik kwamen overeen dat ik nog wel maandelijks een paar foto’s zou leveren in de nieuwe serie ‘Het buurmeisje’. Jonge vrouwen die nog nooit hadden geposeerd zouden worden uitgenodigd voor een photoshoot in mijn studio. Daar zouden ze dan eerst een make-up sessie krijgen van Irene, mijn visagiste. Vervolgens kregen ze modeladviezen van Sue. Sue had jarenlang furore gemaakt als internationaal fotomodel. Ze had in veel glossy’s gestaan en wist dus waar ze het over had. Om zoveel mogelijk meisjes van de straat te lokken, waren Cynthia en ik overeengekomen dat de lezers van Playhouse Society elk jaar het model van het jaar mochten kiezen. De winnares kreeg dan een modelcontract voor één jaar bij het modellenbureau van Cynthia aangeboden. Tevens kreeg de winnares minstens één fotoserie in een vooraanstaand maandblad. De onderhandelingen hierover liepen nog met Elle en Vogue.

Els had nog enkele weken lopen nadenken over het gesprek aan de ontbijttafel. Ze had heel veel zin om met het nieuwe bedrijf aan de slag te gaan. Ze moest hierbij voortdurend nadenken over de woorden van Maikel toen hij vertelde wat ze op die bewuste dag op

school hadden gedaan. De hele wereld was omgeven door reclame. Hoe kon je nu jonge kinderen bewust maken van het feit dat heel veel reclames volkomen fout waren, mensen misleidden. Els ging eens rondneuzen op internet en vond een website van een bedrijf dat furore maakte met het project 'Wat is waar'. Wat ze op die website aan informatie vond, sprak haar erg aan. Een soortgelijk project kon een goede aanvulling zijn op de activiteiten die ze zelf al had bedacht voor het 'Social Media' project. Dat er investeringen gedaan moesten worden was niet zo'n groot probleem. De aankoop van onze woonboerderij kon voor het grootste gedeelte bekostigd worden uit het geld dat we van de verzekering hadden gekregen nadat ons huis in Amsterdam door brand was verwoest. Sue zorgde voor het ontbrekend bedrag. Dus Els en ik hoefden ons spaargeld niet aan te boren om de woonboerderij te bekostigen. We hoefden zelfs geen hypotheek te nemen want ons voormalig pand in Amsterdam was al helemaal afgelost geweest.

Els besprak haar ideeën met de vier anderen. Pierre en Maikel waren erg enthousiast. Sue zat instemmend te knikken.

“Gelet op de reacties van de twee knullen zit je op de goede weg, Elsje. Ga zo door. Ik vind het ontzettend leuk”, zei ik.

“Ik heb ook een leuke mededeling”, merkte Sue op. “Het is Cynthia gelukt om een contract af te sluiten met het modetijdschrift. Dat betekent dat jouw project 'Het Buurmeisje' van start kan gaan en dat Playhouse Society reclame kan gaan maken om amateur fotomodellen te ronselen.”

“Cool”, zei ik. “En omdat we nu zo lekker bezig zijn, ik heb de laatste dagen flink nagedacht over de naam van de BV. Er kwam een naam boven drijven die ik niet meer uit m'n gedachte kon krijgen. Hoe langer ik erover nadacht, hoe meer ik tot de conclusie kwam dat dit de perfecte naam is voor onze BV.”

“Houd ons niet langer in spanning, vertel!”, moedigde Els mij aan.

“Ik moest denken aan de toespraak van meneer De Groot. Je weet wel, een paar weken geleden heb ik een stukje voorgelezen toen we met de hele groep op de boulevard van Zandvoort zaten. Oh wacht,

Els was er niet bij. Die zat toen veilig opgeborgen.”

“En ik was er ook niet bij toen De Groot zijn speech hield. Ik lag toen in het ziekenhuis, klaar om Maikel uit te poepen.”

“Hey, ik protesteer. Ik ben geen poep”, zei Maikel.

“Maar je hebt de toespraak wel gelezen”, merkte Sue op.

“We dwalen af. Als we Social Media, Media Wijsheid, Audiovisueel en fotografie integreren in ons dienstenpakket, dan zijn we heel nadrukkelijk bezig met communicatie. De Groot vermeldde al zoiets in zijn toespraak. Hij noemde zijn toespraak ‘Interactief’. En zo gaat ons bedrijf heten: Interactief. Of desnoods Interactive om er een internationaal tintje aan te geven.”

Het bleef geruime tijd stil. Els en Sue namen de tijd om het voorstel rustig op zich in te laten werken. Maikel was de enige die een protest liet horen.

“Ja sorry hoor. Wat is dat nou voor stomme naam. Waarom niet gewoon Roelsu Media, of Mapi.”

Hij keek mij aan en voegde eraan toe: “Gewoon de eerste twee letters van onze namen aan elkaar geplakt. Dat klinkt toch veel leuker dan dat stomme ‘Interactief’? Dat is zo ouderwets. Dat kan echt niet meer in deze tijd.”

Els schoot in de lach van de manier waarop Maikel de laatste woorden uitsprak.

“Weet je eigenlijk wel wat het woord betekent?”, vroeg ze.

“Nee en ik hoef het ook niet te weten.”

“Interactief betekent dat mensen met elkaar praten, dat alles wat we doen invloed heeft op een ander. Als jij lacht, dan voel ik me blij. Als jij moet overgeven, dan voel ik me verdrietig omdat jij ziek bent. Als jij ruzie hebt met iemand anders en jullie gaan het niet uitpraten dan zijn jullie beiden verdrietig.”

Ze keek Maikel aan.

“Als papa en mama ruzie hebben dan praten we het uit. Dan gaan we bij elkaar zitten. Jullie noemen dat tegenwoordig ‘face to face’ op Whatsapp, right? Dat doen wij dus altijd. Als er iets is dan praten we erover. Dat laten we niet aan Whatsapp over. Met berichtjes

via de mobiele telefoon kom je er niet om iets op te lossen. Dat lukt alleen als je elkaar recht in de ogen kunt zien. Veel te weinig mensen praten met elkaar. Die denken dat ze met Whatsapp dingen kunnen oplossen. Of anders gaan ze het wel uitstellen of negeren. Maar ja, negeren lost nooit iets op. Sterker nog, het kan alleen maar erger worden.”

“En daarom noemen we ons bedrijf ‘Interactief’. Want wij willen wel dat mensen gaan communiceren, met elkaar gaan praten. Alleen dan kun je problemen oplossen en dan hoeven kinderen en ouders niet het slachtoffer te worden van situaties waarin mensen door negeren of blokkeren denken iets te kunnen oplossen”, zei ik.

“Ik vind dat je ouders gelijk hebben, Maikel”, zei Sue. “En ik vind het een erg toepasselijke naam voor ons bedrijf.”

“Okay, jullie je zin. Het is natuurlijk jullie bedrijf”, merkte Maikel op. “Maar één ding nog, Suus. Je moet niet zeggen ‘je ouders’. Ik vind dat jij ook m’n moeder bent. En daar ben ik trots op.”

De ogen van Sue schoten vol tranen. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. Haar wangen werden nat van de tranen. Maikel keek haar verbaasd aan.

“Moet je daarom janken? Heb ik iets verkeers gezegd soms?”

Sue strekte haar armen uit. Maikel liep op haar af en liet zich door haar omarmen.

“Nee Maikel, je hebt niks verkeers gezegd. Je hebt me de gelukkigste vrouw van de wereld gemaakt. Ik ben ook ontzettend trots op jou, ventje. Ik je moeder, wat ben ik blij met jouw woorden. Het mooiste cadeau wat je mij kunt geven.”

Ze kuste hem op zijn wang.

“Getsie, nu krijg ik je tranen op m’n wangen. En trouwens, ik ben geen ventje! Ik ben al een man.”

We schoten allemaal in de lach na zijn woorden. Toen Els, Sue en ik die nacht in bed lagen, kwam Sue nog even terug op de woorden van Maikel.

“Hoe vonden jullie het dat ik voor Maikel ook z’n moeder ben?”

Voordat ik kon reageren zei Els: “Hij heeft mij erg blij gemaakt

met die bekentenis. Ik ben blij dat hij jou ook als moeder ziet. Alweer een reden om altijd bij ons te blijven, schat.”

Ik kon alleen maar beamen wat Els had opgemerkt.

“Jezus, wat doen mensen altijd moeilijk over monogamie”, mompelde Els. “Wat voel ik me gelukkig en gezegend met zo’n geweldige man en een kanjer van een vriendin.”

Sue en ik lieten Els merken hoeveel we van haar hielden. En naderhand vielen we gedrieën in slaap. Els was zo verstandig geweest om de wekker te zetten, in het vaste voornemen om de twee jongens naar school te brengen en zodoende Sue en mij wat tijd samen te gunnen.

Hoofdstuk 3

De weken hierna werden gevuld met de oprichting van ‘Interactive – Multi Media Productions bv’ en het ondertekenen van het koopcontract van de woonboerderij aan het Markermeer. Wij hadden niet veel verhuisdozen. Onze meeste spullen waren tijdens de brand vernietigd. Alleen de meest kostbare zaken en dingen die van emotionele betekenis waren geweest hadden we op tijd het huis uit kunnen smokkelen. Voor een deel hadden we spullen ’s nachts via de achteringang in veiligheid gebracht. De kostbaarheden had Els meegenomen toen ze overdag via de verpakkingen van de zogenaamd nieuwe wasmachine het huis was uitgereden.

Ook Sue had weinig in te pakken. Het meubilair zou in het huis in Amsterdam blijven staan. Binnen twee dagen waren we klaar voor de verhuizing. Het wachten was alleen op de bouwvakkers die aan het werk waren gezet om de woonboerderij wat aan te passen. Op het terrein stond een grote stal waar vroeger de koeien in stonden. We hadden besloten om die ruimte geschikt te maken voor de fotostudio. Dan hoefden we niet altijd naar de studio in Amsterdam.

De boerderij moest hier en daar worden aangepast. De douche-ruimte werd vergroot en kreeg een grote badkuip. De slaapkamers voor Maikel en Pierre kregen een fikse opknopbeurt en we hadden besloten om twee slaapkamers naast elkaar in te richten voor onszelf. Als iemand ziek zou zijn dan kon die in alle rust gebruik maken van de kleine slaapkamer. In de grote slaapkamer werd een king size bed neergezet, groot genoeg voor drie personen. De woonkamer werd opgeknapt en de keuken werd ingericht als woonkeuken. We zaten nu eenmaal graag aan tafel als we de dagelijkse dingen bespraken. In het grote stalgedeelte binnenin de stolpboerderij moest een grote ruimte komen voor de werkzaamheden van Els.

Els had een advertentie opgehangen bij de plaatselijke supermarkt van het dorp. Daarin werd gevraagd om iemand die de tuin wilde opknappen. We hadden liever mensen van het dorp dan van een

bedrijf. We gingen ervan uit dat we op die manier eerder een goed contact met de dorpsbewoners hadden.

Een paar weken voor de verhuizing kregen we plotseling een telefoontje. Cynthia was aan de lijn. In korte bewoordingen vertelde ze dat Gerrit ontslag had genomen en dat hij Frans had verlaten. Na het telefoongesprek keken we elkaar schuld bewust aan. We waren zo bezig geweest met onze BV en nieuw huis dat we niet veel tijd en aandacht aan onze vrienden hadden besteed. Ik nam meteen het besluit om naar Frans te rijden. Sue reed met mij mee. Ze wilde naar Cynthia.

Toen ik na middernacht weer thuiskwam, verbaasde het mij niet dat Sue er al was. Ik moest meteen vertellen hoe het met Frans ging. Dat deed ik uitvoerig. Daarna gingen we naar bed. De volgende dag, toen de twee tieners al naar school waren, was het de beurt aan Sue om te vertellen hoe haar gesprek met Cynthia was verlopen.

“Sint was erg in de put. Ze begint ook al een beetje op leeftijd te komen en ze heeft heel veel opdrachten. Gerrit was een belangrijke medewerker voor haar. Nu Gerrit van het ene op het andere moment is vertrokken weet ze even niet hoe ze nu verder moet. Dit ben ik niet zo gewend van haar. Ik heb haar daarom eerlijk gevraagd of er nog iets was wat ze mij wilde vertellen. Zoals jullie weten heb ik altijd een goede band met Sint gehad.”

“Ja, dat weet ik. Trouwens, ze heet Cynthia, niet Sint.”

“Moet je dat horen! Je noemt haar zelf ook altijd Sint, ventje.”

“Ga verder”, zei Els.

“Sint zit niet alleen in de put door het plotselinge vertrek van Gerrit. Ze weet dat ik alles met jullie deel dus ze weet ook dat wat ze mij vertelde ook aan jullie zou vertellen. Ze heeft liever niet dat jullie hier vragen over gaan stellen want ze heeft het er al moeilijk genoeg mee. Ze heeft een vergevorderde staat van borstkanker. Eigenlijk zeg ik het verkeerd. Ze heeft overal kanker en de prognose is dat ze nog een half jaar te leven heeft. Hoe ze dit altijd voor

ons verborgen heeft weten te houden is mij een raadsel. Ik heb nooit iets aan haar gemerkt.”

“Misschien komt dat door haar fascinatie voor het modellenwerk. Een model moet immers altijd helemaal perfect zijn”, merkte Els op.

“Hoeft niet altijd. Denk maar aan mijn litteken onder m’n schaamhaar”, zei Sue.

Els greep haar hand en drukte er lichtjes in.

“Voor mij ben je perfect, schat.”

“Om een lang verhaal kort te houden: Sint overweegt om binnenkort te stoppen met werken en het modellenbureau te verkopen. Ze wil nog een keer op reis. Ze zei dat ik bovenaan haar lijst sta en vroeg of ik het modellenbureau van haar wil overnemen.”

Ik keek haar aan.

“Natuurlijk heb je ‘Ja’ gezegd.”

“Klopt, ik hoefde niet lang na te denken. Volgende week vindt de overdracht plaats. Ik zou echter graag het modellenbureau onder willen brengen in onze BV. Wat vinden jullie daarvan?”

Els en ik keken elkaar aan en zeiden gelijktijdig: “Een prima idee.”

We schoten in de lach. Even later keek ik weer ernstig en zei: “Sint kan zich geen betere opvolgster dan jou wensen. En weer heeft het ‘Toeval’ ons lot bepaalt. Nu was het Gerrit die de teerling had geworpen. Wij zijn bezig met de oprichting van een nieuw bedrijf en Gerrits plotselinge vertrek plus de openbaring van Sint over haar ziekte heeft ertoe bijgedragen dat onze BV over een gerenomeerd modellenbureau kan beschikken. En dan te bedenken dat er mensen zijn die beweren dat toeval niet bestaat.”

We praatten nog een tijdje door over de ziekte van Cynthia en over de toekomst van Frans.

De overdracht van het modellenbureau naar de BV verliep vlot. Cynthia had alles goed voorbereid. Na de overdracht meldde Cynthia dat ze van plan was een lange rondreis te maken. Nog een keer de aarde verkennen alvorens ze naar de hemel zou gaan. Ze was al bezig met het uitstippelen van een route.

Een paar dagen na de overdracht kwam Frans langs. Hij vertelde dat hij een besluit had genomen. Hij zou op safari gaan in Kenia. Ik plaagde hem door te zeggen dat Frans voor het eerst in zijn leven een verstandige beslissing had genomen. Sue gaf mij een stomp en zei: “Je moet Frans niet plagen. Je moet hem aanmoedigen omdat Frans zijn geluk in Afrika gaat zoeken.”

“En dat zal hij vinden. Kijk maar naar jullie twee. Jullie zijn maar al te gelukkig dat jullie mij hebben”, grinnikte Els.

“Tuurlijk Elsje. Ga maar kijken of er nog meer Elsjes in Kenia rondlopen, Frans”, lachte ik.

“Laat die twee maar zeiken, Frans. Ik breng je wel naar Schiphol. Wanneer vertrek je?”, vroeg Sue.

Frans noemde de datum en Sue legde de afspraak meteen vast in de agenda van haar mobieltje.

INTERMEZZO 1

Op de dag van de ontsnapping van de Jefe vonden in verschillende landen op hetzelfde moment diverse liquidaties plaats. Deze activiteiten hadden te maken met het elimineren van risicofactoren. De acties richtten zich vooral op de Verenigde Staten van Amerika, Colombia, Italië, en Nederland. In Colombia werden verschillende drugsbarons omgelegd. Door deze actie was de Jefe ervan verzekerd dat hij definitief de drugsmarkt in handen kreeg. Dat zou zijn kansen om president te worden alleen maar vergroten.

In de VS moest definitief worden afgerekend met de geheime werkgroep 'Drug-store'. Hij had wel de instructie gegeven dat hij die bitch Kathleen Johnson levend in handen wilde krijgen. De komende jaren zou ze zijn seks-slavin worden. Hij had voor zichzelf al een lijstje met perverse wensen die hij op die kut ging botvieren.

In Nederland moest worden afgerekend met de complete bende van die achterlijke Dikke Piet. Niemand mocht het er levend afbrengen. Daarnaast moest die ene vrouw gevonden worden: de echtgenote van de omgekomen verbindingsman Matthew. Insiders binnen de Nederlandse AIVD hadden door laten schemeren dat deze vrouw, Buhay genaamd, verantwoordelijk was voor de dood van Matthew. De AIVD had een telefoontje onderschept tussen Buhay en de Italiaanse politie. Door dat telefoontje was de politie in Bologna in actie gekomen. Enkele maanden na de dood van Matthew was ze naar Bologna afgereisd en had op slinkse wijze het adres van hem, de Jefe, achterhaald bij de eigenaar van het restaurant waar de Jefe regelmatig at als hij in Italië was. Dit adres had ze doorgegeven aan de Italiaanse politie en de plaatselijke afdeling van de CIA. De restauranthouder had zijn loslippigheid met de dood moeten bekopen. Maar het onheil was inmiddels geschied. De politie had een inval gedaan in het hotel waar de Jefe verbleef. Er bestond maar één antwoord op haar gedrag. Buhay zou wekenlang gedwongen worden te kijken naar de eindeloze verkrachtingen van haar dochter Mieneke. Dit moest een afschrikwekkend voorbeeld

zijn voor iedereen die dacht dat ze met de Jefe konden dollen. En nadat zijn manschappen genoeg hadden gekregen van die tiener was Buhay zelf aan de beurt.

In Italië moest zijn boekhouder bevrijd worden. Hij had Ramez de Rosa dringend nodig voor toekomstige acties. Deze bevrijding zou geen grote opgave zijn want Ramez bevond zich in dezelfde gevangenis als hijzelf. Alweer een blunder van de Amerikanen.

Al deze acties zouden tegelijkertijd moeten plaatsvinden. Na hun bevrijding zouden Ramez en hij worden overgebracht naar een privékliniek voor plastische chirurgie. Ze zouden een nieuwe look krijgen, onherkenbaar voor degenen die verbeten jacht op hen zouden maken.

Alles verliep volgens plan. Later die dag, toen de Jefe inmiddels op de onderzoekstafel van de plastisch chirurg lag, kreeg hij echter te horen dat zijn medewerkers twee tegenslagen te verwerken hadden gekregen: zowel Kathleen als Buhay waren door een stom toeval aan hun lot ontkomen. De boodschapper van dit slechte nieuws kreeg meteen een kogel door zijn hoofd. Niet dat de Jefe ervan uitging dat zijn toekomstplannen nu de prullenbak in kon. Nee, deze tegenslag was binnen no-time hersteld; daar twijfelde hij niet aan. De moord op de boodschapper was meer bedoeld als signaal voor zijn medewerkers: goed was nooit goed genoeg.

Hoofdstuk 4

Twee weken nadat Frans naar Nairobi vertrok, maakte Cynthia haar laatste reis op aarde. Haar eerste stop was Italië. Ze was er wel vaker geweest maar dat was altijd voor zaken. Photoshoots op de meest fotogenieke plekjes van Italië. Nu wilde ze als echte toerist enkele plekken gaan bezoeken. Allereerst wilde ze naar Bologna. Ze wilde nog een keer de overdekte voetpaden bekijken, de onderaardse gangen bewandelen, de kerken bezoeken en als haar conditie het toeliet de lange trap naar de kapel op de heuvel bestijgen. Ze wist niet of ze de lange bogengalerij van 3,5 km vanaf de stadspoort Porta Saragozza naar de Santuario di San Luca kon volbrengen. Maar ze was altijd gefascineerd geweest door deze bogengalerij en dat was alleen nog maar sterker geworden nadat ze het boek van Johan Grisham ('De Deal') had gelezen.

Ze wist niet dat dit haar laatste wandeling zou worden. Tijdens de klim werd ze door een paar Italianen op gruwelijke wijze vermoord. De handlangers van de Octopus hadden toegeslagen. Cynthia had op zijn 'Hitlist' gestaan. Het toeval had haar naar Italië gebracht, recht in de armen van de maffia.

Een dag na de moord op Cynthia kreeg ik een alarmerend telefoontje van Johan. Hij moest mij en de twee vrouwen onmiddellijk spreken. We spraken af dat we allemaal naar 'De Lantaarn' zouden komen.

"Heeft Johan nog gezegd waarom hij ons wil spreken?", vroeg Els.
"Nee, alleen maar dat we met de meeste spoed naar Amsterdam moeten komen."

"Is Hans in de tuin aan het werk vandaag?", vroeg Els aan Sue.

"Ja, ik heb hem achter de stal gezien. Hij is bezig met de waterkant. De sloot moet wat worden bijgehouden anders krijgen we last met het waterschap."

"Stal? Studio bedoel je. Okay, ik loop even naar hem toe. Even vragen of hij de jongens wil opvangen als ze uit school komen. Hij

moet hier maar blijven totdat we terug zijn uit Amsterdam.”

Els liep naar buiten en vond Hans bij de sloot achter de studio. Ze vertelde hem dat we een spoedopdracht hadden in Amsterdam en dat we niet wisten of we op tijd thuis zouden zijn. Hans vond het geen probleem om de jongens op te vangen.

Even later reden we met hoge snelheid over de N247 naar Amsterdam.

Het kostte wat moeite om in de buurt van ‘De Lantaarn’ een parkeerplaats te vinden. Sue stelde voor dat ze Els en mij alvast voor de deur van Joops café uit zouden stappen. Dan ging ze wel alleen op zoek naar een parkeerplaats. Ongeveer vijftien minuten later stapte ook Sue het café binnen en zag dat we al in onze eigen hoek aan tafel zaten. Het verbaasde haar niet dat ook Theo, Claudia en Irene aanwezig waren. Wel verwonderde ze zich een beetje dat zelfs Joop bij het groepje zat. Zou er weer een aankondiging volgen dat iemand zou gaan trouwen? Dan zou dat Theo moeten zijn. In het verleden had Els mij ten huwelijk gevraagd en Claudia Johan. Frans had in dezelfde hoek van het café aangekondigd dat hij van beroep zou gaan veranderen en Sue had een paar weken geleden opgemerkt dat ze voortaan bij Els en mij zou gaan wonen. Johan keek naar Sue en gebaarde dat ze voort moest maken. Ze gebaarde dat ze er zo aan zou komen; eerst moest ze even naar toilet.

“Zoals Claudia mij al zo vaak heeft verteld: het slechte nieuws moet je altijd zo kort en helder mogelijk vertellen”, zei Johan toen Sue zich bij ons had gevoegd.

Het was meteen stil. De stem van Johan had serieus genoeg geklonken om ons duidelijk te maken dat het menens was.

“Ik wil beginnen met de mededeling dat wij op dit moment niets te vrezen hebben. Jezus, nou maak ik het alleen maar erger. Ik bedoel te zeggen dat ...”

“Rustig maar, Johan”, zei Claudia.

Johan haalde diep adem en begon opnieuw.

“Een paar dagen geleden heeft een groep gewapende mannen onze

grote vriend Octopus en zijn handlanger Ramez de Rosa bevrijd uit de gevangenis van Bologna. Er ontbreekt elk spoor van de twee mannen. Het was een goed voorbereide operatie en het is niet ondenkbaar dat ze hulp van binnenuit hebben gekregen. Het is aannemelijk te veronderstellen dat de Octopus inmiddels in een ander land verblijft.”

Johan pauzeerde even en zag dat we verschrikt naar hem keken. Er parelde wat zweet op het voorhoofd van Johan want hij moest ons nog een paar mededelingen doen.

“Nog dezelfde dag vonden overal de wereld verschillende incidenten gelijktijdig plaats, ook hier in Nederland. Het heeft niet in de krant gestaan omdat het Ministerie van Justitie geen ruchtbaarheid aan de zaak wil geven. Wat ik nu vertel moet uiteraard tussen ons blijven. Dikke Piet en zijn handlangers zijn vermoord. Allemaal op hetzelfde tijdstip. Ook dit wijst erop dat de actie van de voren was gepland en dat in Nederland een groep gangsters aanwezig is die op last van de Octopus alle sporen uitwist die naar de Octopus zouden kunnen leiden. Bij een van de overvallen hier in Nederland heeft één van de gangsters een USB stick laten vallen. We weten niet of dit opzettelijk is gedaan of dat het per ongeluk is gebeurd. Immers, terroristen maken wel vaker van die domme fouten. Denk maar aan die mannen die in Parijs verschillende redactieleden van ‘Charlie Hebdo’ hebben vermoord. In hun vluchtauto is een identiteitskaart gevonden waardoor de politie de terroristen op het spoor kwam.

Op de USB-stick van de handlanger van de Octopus vond de politie een lijst met namen. De betreffende personen van die lijst zijn allemaal omgebracht. Allemaal behalve twee. Achter elke naam stond een korte beschrijving waarom die man of vrouw gedood moest worden. De beschrijving is in het Italiaans dus we mogen veronderstellen dat de Octopus gebruikt heeft gemaakt van zijn Maffia connecties. De hitlijst betreft personen in Nederland, Colombia, Italië, de VS en nog een paar landen. Ter geruststelling: onze namen staan er niet op.”

Johan keek naar Sue.

“Ook Cynthia stond erop, Susanne”, zei Johan zachtjes. “Bij haar naam stond vermeld dat zij verantwoordelijk wordt gehouden voor het feit dat Kathleen in Nederland als model aan de slag kon en zodoende een dekmantel had om ondertussen Dikke Piet in de gaten te houden.”

“Oh mijn God. We moeten haar meteen waarschuwen. Ze is op vakantie. Als het goed is, bezoekt ze nu Bologna...”

Sue hield verschrikt haar mond. Ze keek Johan bang en onzeker aan. Johan knikte droevig.

“De Italiaanse politie kon niet voorkomen dat Cynthia is vermoord toen ze onderweg was naar de kapel San Luca.”

“Nee! Dat kan niet waar zijn! Ze had nog maar zo kort te leven. Ze moest haar wereldreis maken.”

Sue was helemaal overstuur en wierp zich snikkend in mijn armen. Ik was ook erg ontdaan. Ik had de afgelopen jaren een goede band opgebouwd met Cynthia. Mijn verhouding was meer in de werksfeer terwijl Sue naast het werk ook privé een hechte band had met Cynthia. Els stond op van haar stoel en liep naar de plaats waar Sue en ik zaten. Ze ging achter ons staan en omarmde ons beiden. Sue liet haar tranen de vrije loop.

Theo verbrak de stilte nadat hij een verse pijp had aangestoken. Hij haalde een diepe teug en keek Johan aan.

“Je zei dat iedereen van die hitlijst is geliquideerd behalve twee personen. Kennen wij die personen?”

Johan knikte beamend.

“Niemand die hier aan tafel zit. Wat dat betreft kunnen we opgelucht ademhalen. Maar...”

Theo onderbrak hem.

“Ik mis Buhay. Waar is Buhay? Is zij een slachtoffer?”

“Nee, Buhay is in veiligheid. En om alvast antwoord te geven op je vraag: Ja, zij staat op de hitlist omdat ze als vrouw van Matthew bekend was in Bologna. Achter de naam van de restauranthouder in Bologna stond de opmerking dat ze hem eerst moesten onder-

vragen of hij Buhay kende. Ik weet niet of de restauranthouder hier bevestigend op heeft gereageerd want ook hij is na een onmenselijke marteling omgebracht.”

“Dus Buhay staat op de hitlist van de Octopus. Dan mogen we wel voorzorgsmaatregelen nemen want het is natuurlijk een kwestie van tijd voordat die gangsters haar hebben gevonden. Als ze onder politiebescherming staat is het een kwestie van tijd. De maffia heeft haar dan zo gevonden.”

Claudia zei: “Nee, de politie weet niet waar Buhay is. Er is maar één persoon die precies weet waar ze op dit moment is. Johan heeft het zelfs niet aan mij verteld.”

Theo keek Johan aan.

“Hou het geheim, Johan. Vertel het niemand. Ook niet aan ons. Je moet me alleen één ding beloven.”

Theo keek naar ons. Hij zag dat we allemaal aandachtig zaten te luisteren.

“Er kan ons allemaal wel iets overkomen. We kunnen een verkeersongeluk krijgen, of een herseninfarct, een dodelijke ziekte of omkomen bij een vliegtuigcrash. Jou kan ook iets gebeuren waardoor je niet meer in staat bent om voor Buhay te zorgen. We kunnen het haar niet aandoen dat ze dan helemaal geen contact meer met ons heeft.”

“Wat is je voorstel?”, vroeg Johan.

“Je moet het aan een van ons laten weten waar Buhay is als je dood bent.”

“Wat klinkt dat luguber”, stamelde Els.

“Dat is het ook, maar toch.”

“Hoe had je dat in gedachte?”, vroeg Claudia. “Moet hij ergens in huis een briefje verstoppen? Of een verzegelde enveloppe afgeven bij de notaris?”

“Nee, dat niet. Want kwaadwillenden kunnen zoiets snel achterhalen en dan alsnog te weten komen waar Buhay is.”

“Hoe dan wel?”

“We nemen vandaag allemaal een extra emailadres. Doe dat niet

op je eigen computer thuis maar ga ergens in de binnenstad een internetcafé opzoeken en maak een emailadres aan. Dan komen we over een paar uur weer bij elkaar en we fluisteren om de beurt ons geheime emailadres in het oor van Johan. We mogen niet aan elkaar vertellen welk emailadres je hebt. Johan schrijft al die emailadressen op een blaadje, dus niet invoeren op je mobieltje.”

“En dan?”, vroeg ik een beetje verbaasd.

“Ik begin te snappen wat Theo bedoelt. Je moet maar zeggen of ik het fout heb. Johan maakt ook een geheim emailadres aan. Vervolgens stuurt hij naar een van ons een emailtje waarin hij de verblijfplaats van Buhay vertelt, met wat extra informatie over hoe je haar moet benaderen, geheime codes enzo. En ook het wachtwoord vermelden van het emailadres van Johan plus de overige emailadressen. Dan kan degene die Johans taak overneemt een berichtje versturen dat Johans rol is overgenomen en dat de plaatsvervanger via een ander emailadres zal communiceren als dat nodig is. De overigen moeten dus niet van emailadres veranderen.”

“Dus dan weet één van ons morgen al waar Buhay is”, merkte Claudia op.

“Nee”, zei Els. “Johan zorgt ervoor dat hij dat emailtje op een speciale dag op een speciaal tijdstip gaat versturen. Ik stel voor dat hij dat emailtje om vijf voor twaalf laat versturen. Gemakkelijk te onthouden en ‘vijf voor twaalf’ geldt nu eenmaal als aanduiding dat de tijd bijna voorbij is.”

“Precies, daar zat ik aan te denken”, zei Theo. “Johan maakt een email aan en stuurt één van ons een emailtje. Laten we afspreken dat dit emailtje over maximaal 6 weken wordt verstuurd. Zo lang moet Buhay het wel kunnen uithouden.”

Het was Claudia nog niet helemaal duidelijk.

“Dus over maximaal zes weken van nu krijgt iemand een emailtje?”

“Dat klopt. Tenzij Johan over vier weken nog steeds leeft en hij de datum van verzending aanpast. Als hij over vier weken de verzenddatum aanpast dan kan iemand van ons dus over maximaal

tien weken een emailtje verwachten.”

“Oh, nu snap ik het. Klinkt erg goed.”

“Precies Claudia. We moeten ons wel voornemen om na vandaag niet meer ons geheime emailadres te raadplegen. Alleen regelmatig controleren als Johan niet meer in staat is om met ons te communiceren”, zei Theo.

“Je bedoelt dat ik dan dood ben”, merkte Johan op.

“Dood of gevangengenomen door de Octopus, of volledig verlamd of in coma. Vandaar die veiligheidsmarge van zes weken. Als je morgen een ongeluk krijgt en in coma raakt. Of je krijgt vannacht een herseninfarct waardoor je niet meer kunt communiceren... dan is het toch wel prettig voor Buhay dat over zes weken iemand anders contact met haar opneemt.”

Johan keek het kringetje rond. Zijn blik bleef rusten bij Joop.

“Jij bent hier ook bij betrokken, Joop. Kathleen is vaak genoeg bij je geweest. Dus ook jij moet maar een geheim emailadres nemen.”

“En toch blijf ik het luguber vinden”, zei Els. “Het lijkt wel Afrikaanse Voodoo: een bericht vanuit het graf.”

Els huiverde.

“Kom hier, schat”, zei Sue. “Ik weet dat het luguber is maar het is toch het beste hoor. We kunnen Buhay niet aan haar lot overlaten.”

Sue streefde door het haar van Els. Ik keek nog bedenkelijk. Ik aarzelde of ik de vraag zou stellen. Mijn nieuwsgierigheid won het van de aarzeling.

“Je zei dat twee mensen nog niet waren omgelegd. Jij hebt Buhay in veiligheid gebracht. En ik ben het met iedereen eens: niet aan ons vertellen. Wie is die tweede? Moet ik me zorgen maken om Frans? Moeten we hem uit Kenia halen?”

“Nee, we gaan Frans pas inlichten nadat hij uit Kenia is. Zijn naam staat niet op de hitlist. We moeten allemaal zo gewoon mogelijk doen dus we gaan hem niets zeggen. Hij hoort het later wel.”

Ik nam opgelucht adem maar bleef Johan aankijken. Johan had nog niet de naam van de tweede persoon genoemd.

“De tweede van de lijst is Kathleen. Ze heeft mij een heel kort

berichtje gestuurd dat al haar collega's van de 'Drug-Store' vermoord zijn. Door een stom toeval was ze juist op dat moment niet aanwezig op de plaats waar ze eigenlijk had moeten zijn."

"Kathleen, natuurlijk. Zij is het die de Octopus ten val heeft gebracht. Zij kent zijn ware identiteit."

"Kathleen is op de vlucht. Voor haar geldt hetzelfde als voor ons: ze kan de politie niet vertrouwen. De Octopus heeft overal handlangers. Niet alleen bij de politie maar ook bij de CIA, de NSA, binnen het Pentagon en noem maar op."

"Enig idee waar Kathleen nu is?", vroeg Theo terwijl hij zijn pijp uitklopte.

"Nee, maar ik denk dat we niet verbaasd moeten opkijken als ze zich binnenkort bij een van ons meldt. Dus bereid je maar voor."

De voorspelling van Johan kwam uit. Een week later bezorgde ze Theo de schrik van zijn leven toen ze plotseling voor hem opdook in de gangen van het Gerechtshof van Amsterdam. Theo waarschuwde ons en we besloten om de volgende dag bij elkaar te komen in de caravan van Ankie in het Spaarnwoudegebied. Johan zou eerst naar Schiphol gaan om Frans af te halen. Frans' reis in Kenia zat er op. Tijdens de avond voor zijn terugkomst had Johan een lang onderhoud met Kathleen. Zij vertelde hem wat er in de VS was gebeurd. Kathleen liet hem weten dat ze bij de 'The Friends'-groep wilde blijven totdat de Octopus gevangen was genomen. Ze was blij dat Buhay inmiddels in veiligheid was gebracht.

Hoofdstuk 5

De vier weken in Kenia waren heel snel voorbijgegaan. Het had Frans zichtbaar goed gedaan. Hij had genoten van de hernieuwde kennismaking met het land en de inwoners. Het was een fantastische reis geweest. De laatste week van de vakantie trok hij veelvuldig op met Patty en Maureen, twee collega's van elkaar, werkend bij een dierenarts.

Frans was onwetend wat zich die week in Nederland en op enkele andere plaatsen in de wereld had afgespeeld. Als hij op vakantie was, las hij bij voorkeur geen krant. Hij wilde echt van zijn vakantie genieten en niet lastig worden gevallen met het slechte nieuws uit de wereld. Dat kwam wel weer als hij weer thuis was. De laatste dag had hij doorgebracht met directrice Celine. Patty en Maureen waren met hem meegekomen. De twee Nederlandse vrouwen kregen diepe bewondering voor hetgeen Celine zonder middelen had bereikt met haar school. Ze beloofden elkaar plechtig om contact te blijven houden. E-mailadressen en telefoonnummers werden uitgewisseld.

's Avonds nam reisleidster Tineke de groepsleden mee naar een speciaal restaurant. De kuststrook bestond voor een groot deel uit koraal. Het restaurant was gevestigd in een natuurlijke grot. De twee chauffeurs waren ook van de partij. Ze werden overladen met complimentjes. De groep had geld ingezameld en dat werd in twee gelijke porties aan de chauffeurs gegeven. Voor Tineke hadden ze een speciale verrassing voorbereid. Toen was het plotseling voorbij. Toen Frans die laatste nacht in zijn hotelbed lag, dacht hij aan de afgelopen weken. Het was een goede beslissing om er even helemaal uit te zijn geweest. Uiteraard deed het nog steeds pijn dat Gerrit hem had verlaten, maar hij had er vrede mee. Frans was tot rust gekomen en was klaar voor een nieuwe uitdaging in zijn leven.

De terugreis verliep voorspoedig. Het vliegtuig landde op tijd in Nederland. Bij de bagageband zeiden de groepsgenoten elkaar

gedag. Patty en Maureen beloofden Frans contact te houden. De koffers lieten niet lang op zich wachten. Nog een laatste zoen en nog even gedag zeggen. Toen liep Frans richting de ontvangsthal. In het vliegtuig had hij al de SIMkaartjes verwisseld en terwijl hij op zijn bagage wachtte, had hij al contact gehad met Johan.

Het had hem een beetje verbaasd. Hij ging ervan uit dat Ronald of Susanne hem zou opwachten. Het was dus Johan geworden. Toen hij hem in het vizier kreeg, kreeg Frans een raar voor gevoel. Johan keek ernstig. Dat belofde niet veel goeds.

“Fijn om je weer te zien, Frans”, zei Johan terwijl hij de hand van Frans schudde. “Ik ben zeer benieuwd naar al je verhalen. Maar niet nu. We moeten opschieten want ik heb de complete ‘The Friends’-groep bij elkaar getrommeld. Niets vragen alsjeblieft. Bewaar je vragen maar voor straks. Nu moeten we voortmaken. We gaan naar de caravan van Ankie. In het Spaarnwoudegebied kunnen jullie in alle rust luisteren naar wat ik jullie ga meedelen.”

Frans was zeer verrast. Hij moest zich inhouden om geen vragen op Johan af te vuren. Een van zijn gedachten was dat zijn vrienden een welkomstfeestje voor hem hadden georganiseerd. Wel, hij zou het spelletje meespelen en geen vragen stellen onderweg naar de caravan.

Een uur na aankomst in Nederland reed Johan het parkeerterrein van de camping op. Hij parkeerde de auto en zei dat Frans zijn bagage in de auto moest laten liggen. Samen stapten ze uit en liepen even later naar de caravan. Frans had op de parkeerplaats al de auto's van zijn vrienden zien staan.

Binnenin de caravan werd druk gepraat. Het stopte toen de deur openging en de twee mannen naar binnen stapten. De aanwezigen zwaaiden naar Frans. Frans keek naar zijn vrienden. Met verbazing zag hij dat Kathleen ook aanwezig was. Wat moest die hier? Zijn vakantie was toch niet zo belangrijk geweest, althans geen reden voor Kathleen om helemaal uit de VS over te komen om zijn thuiskomst mee te vieren?

Johan gebaarde dat Frans moest gaan zitten. De aanwezigen keken

naar Johan en wachtten in stilte om Johan de gelegenheid te geven om zijn verhaal te doen.

“Mensen, jullie zijn al op de hoogte van wat zich afgelopen week in Nederland heeft voorgedaan. Ik neem aan dat Frans nog nergens van afweet. Ik zal het kort houden.”

Hij wachtte even, niet wetend hoe hij het beste kon beginnen. Hij keek even naar Kathleen. Die knikte hem bemoedigend toe.

“Frans, alles wat ik nu vertel, blijft binnen deze groep. De complete bende van Dikke Piet is vermoord. De daders zijn ontkomen. Maar in hun haast om weer snel de gevangenen te verlaten, de plaats waar Dikke Piet en zijn gangsters van ‘De IJzeren Vuist’ gevangen zaten, heeft een van de daders een USB-stick laten vallen. Op die stick hebben we een bestand gevonden waarin deze moordactie was beschreven. En niet alleen de liquidatie van Dikke Piet en zijn handlangers. Ook die Zandvoorter van het casino heeft een kogel door zijn hoofd gekregen.”

Frans keek met een blik vol ongeloof naar Johan. Hij kreeg het plotseling koud en de rillingen liepen hem over de rug.

“Uit de gegevens van de USB-stick mogen we vooralsnog afleiden dat er geen actie tegen ons gepland stond. Want beste vrienden, ik geloof niet in toeval. De moordpartijen hadden natuurlijk alles te maken met onze belevenissen met Kathleen. Kathleen, het is jouw beurt om jouw verhaal te vertellen.”

Kathleen stond op en vertelde met ingehouden woede wat er in de rest van de wereld was gebeurd. De ergste nachtmerrie was werkelijkheid geworden. Haar collega’s van ‘Drug-store’ waren vermoord. Zij had het bij toeval overleefd. De daders wisten wat hun dagelijkse routine was geweest, hoe laat iedereen naar het Pentagon kwam en hoe laat men weer naar huis ging.

Kathleen had juist die dag een afspraak gepland bij de tandarts. Omdat ze was afgeweken van de dagelijkse routine, had ze het overleefd. Ze was meteen naar Nederland gekomen om zich te vergewissen van het feit dat haar Nederlandse vrienden niets mankeerden.

Johan zei: “Ik heb Kathleen gerust kunnen stellen. Frans zat in Kenia en de rest liep nog ongedeerd rond. Volgens de USB-stick hebben we niets te vrezen. Onze namen staan niet op de hitlist van de Octopus, behalve Kathleen. By the way Frans, de Octopus en zijn handlanger zijn uit hun gevangenis ontsnapt. Waar ze nu zijn is een groot raadsel.”

Frans keek nog een keer naar zijn vrienden. Plotseling sloeg zijn hart over. Zijn gezicht werd wit.

“Ik mis iemand. Waar is Buhay?”, stamelde hij.

“Kathleen was niet de enige die de dagelijkse routine veranderde. Ik kreeg een telefoontje van Jaarsma. Hij had inmiddels de gevonden USB-stick bekeken en tot zijn schrik geconstateerd dat Buhay bovenaan op de hitlist staat. Op het moment dat Kathleen ’s ochtends vroeg bij de tandarts was, haalde Buhay Mieneke van school. Mieneke moest voor het eerst naar de orthodontist. De huurlingen kwamen dus voor niets naar de school van Mieneke. Ik was voornemens om Buhay en Mieneke naar de anderen te brengen maar na het telefoontje van Jaarsma heb ik haar ergens in Europa ondergebracht. Vervolgens heb ik Theo, Ronald, Els, Susanne, Irene en Claudia ingelicht in ‘De Lantaarn’. Joop was er ook bij.”

Johan was even stil, alsof hij die gebeurtenissen opnieuw beleefde. De anderen keken hem verwachtingsvol aan.

“Ik heb Buhay ingelicht en heb haar verteld dat ze niet meer naar huis kon. Ik heb haar beloofd dat ik haar huis zou leeghalen en alles zou laten opslaan. Maar wilde ze Mieneke en zichzelf beschermen, dan moest ze meteen alles en iedereen achter laten. Zoals ik al zei: ik heb haar ergens in Europa ondergebracht. Haar verblijfplaats is geheim. Zelfs Claudia weet niet waar ze nu is. Zelfs mijn collega’s weten het niet. En dat moet zo blijven. Het is droevig om te constateren, maar het is nu eenmaal een feit dat er corrupte agenten rondlopen. Voor de veiligheid van Buhay en Mieneke vraag ik jullie dus dringend om mij niet te vragen waar ze zich bevinden. Uiteraard laat ik jullie nu en dan weten hoe het met ze gaat, maar ga er maar van uit dat jullie hen nooit meer zullen

zien... althans niet zolang die Octopus op vrije voeten is.”

Het bleef een tijdlang muisstil in de caravan. Johan verbrak de stilte en zei: “We gaan zo meteen allemaal naar ons eigen huis. Gedraag je een beetje als je thuis bent, want de komende tijd worden jullie onopvallend bewaakt. Ik heb afluistermicrofoontjes in jullie huizen laten installeren en hier en daar zijn camera’s geplaatst. Dit om jullie veiligheid te garanderen. Ik ga ervan uit dat het van tijdelijke aard is. Ga alsjeblieft niet op zoek naar die technische middelen. Ga er maar vanuit dat ze overal zijn aangebracht.”

“Oeps, dat wordt voorlopig geen seks, Elsje”, mompelde Ronald.

“Echt wel”, was haar reactie.

“Kathleen wordt op een geheime plaats in Nederland ondergebracht. Het is haar wens om voorlopig in onze nabijheid te blijven. Voor de rest moeten we allemaal zo gewoon mogelijk blijven doen. Dus gewoon de dingen doen die jullie anders ook doen. Misschien dat we in de gaten worden gehouden, maar volgens de USB-stick hebben wij dus niks te vrezen.”, zei Johan.

De vrienden bleven nog een tijd napraten over wat ze de komende weken zouden gaan doen. Vervolgens gingen ze naar huis om hun dagelijkse leven weer voort te zetten. Johan bracht Kathleen onder bij een familielid van Jaarsma.

INTERMEZZO 2

De Jefe had een handlanger die alle ins and outs van Wallstreet wist en voor hem met flitshandel miljarden had verdiend. Alle inkomsten werden na aftrek van onkosten op fiftyfifty basis verdeeld over de Jefe en deze beurshandelaar. Zijn naam was Will White. Will had grote sommen met geld overgemaakt op de bankrekeningen van de moordenaars. Hij gebruikte hierbij speciale technieken die het onmogelijk maakten om de herkomst van het geld te traceren. Wat de moordenaars met het ontvangen geld deden, moesten ze zelf weten. In het algemeen hadden ze hun werk naar behoren verricht. Alleen de groepen in Nederland en in de VS hadden het een beetje af laten weten.

De geheimzinnige vrouw in de VS, Kathleen Johnson, was op de dag van de aanslag niet aanwezig geweest in het Pentagon gebouw. Ze konden niemand meer vragen waar ze dan wel was want haar collega's waren vakkundig omgebracht. Niemand anders wist van het bestaan van Kathleen want ze behoorde tot de geheime werkgroep 'Drug-Store'. De overige leden waren inmiddels geliquideerd. De enigen die wellicht op de hoogte was van het bestaan van Kathleen was het hoofd van de CIA en de president van de VS. De directeur van de CIA had zijn toevlucht gezocht binnen de muren van het CIA-hoofdkwartier in Langley.

Ongelukkigerwijs had de groep die zich bezig had gehouden met de moord op de directrice van het Amsterdamse modellenbureau goed werk verricht. Ze waren op tijd in Amsterdam geweest. Groot was hun verbazing dat Cynthia, de directrice, vlak na hun aankomst op reis ging. En nog groter was hun verbazing toen bleek dat Cynthia naar de Italiaanse stad Bologna ging. De moordenaars kenden Bologna als hun broekzak en het was voor hen een koud kunstje om haar in de gaten te houden tot het moment kwam dat ze haar om moesten brengen. Toen het moment daar was, werd Cynthia op vakkundige wijze omgebracht. Dit nieuws had de Jefe tevreden moeten stellen. Maar hij was niet tevreden want Cynthia was de

enige die iets over Kathleen wist. Volgens de Jefe had Cynthia Kathleen geboekt voor de catalogus van modehuis Prior. Wellicht dat Cynthia dus een adres of telefoonnummer van Kathleen had. Helaas konden ze dat niet meer navragen. Vandaar dat alle moordenaarsgroepen de opdracht hadden gekregen om naar Kathleen uit te kijken. Ze moest gevonden worden, tegen elke prijs!

In Nederland was het ook niet helemaal naar wens verlopen. Buhay, de vrouw van de vermoorde Matthew, was van het ene op het andere moment verdwenen. Niemand wist waar ze zich ophield. De Jefe had navraag laten verrichten via een paar handlangers op het hoofdkantoor van politie in Amsterdam. De omgekochte agenten wisten niet waar Buhay was. Ook de directrice van de school waar haar dochter op had gezeten wist niet waar Mienke Elena zich bevond. Een paar dagen na de verdwijning verscheen een Amber Alert met het dringend verzoek om informatie over de verblijfplaats van moeder en dochter. Men hield met het ergste rekening. Er verschenen enkele foto's op de Nederlandse TV en in dagbladen. De foto's van Mienke waren helder en scherp. De politie had die foto's gekregen van het schoolhoofd. Buhay was minder goed herkenbaar. De media moest het vooral doen met een omschrijving. Maar de omschrijving was zo algemeen, het kon op wel twee miljoen Nederlandse vrouwen slaan. De oproep had tot een paar tips geleid die allemaal nauwkeurig werden onderzocht. Het leverde niets op.

De Jefe had nog een troef achter de hand. De Jefe had de afgelopen jaren regelmatig contact gehad met de maffia in Bologna. Er werd daar een nieuwe groep samengesteld, genaamd Gladio. Gladio had tot taak om de drugshandel te coördineren en om de Jefe behulpzaam te zijn als hij terroristische aanslagen wilde plegen. In Nederland werd een afdeling van Gladio opgericht: Gli Amice. Matthew was de verbindingsman tussen Gladio en Gli Amice. Matthew had pech gehad. De Italiaanse politie had een inval gedaan in het pand waar de meeste leden van Gladio zich bevonden. Ook Matthew was voor wekelijks overleg aanwezig en werd door een

verdwaalde politiekogel geraakt toen er een vuurgevecht losbarstte. De Jefe had de dodenlijst te pakken weten te krijgen. Hij had er in eerste instantie niet veel aandacht aan besteed. Nu Buhay plotseling was verdwenen had de Jefe de lijst nogmaals bekeken, nu aandachtiger. Misschien kon de lijst hem verder helpen. Hij vergeleek de dodenlijst van de politie met zijn eigen lijst met namen van Gladio en Gli Amice. Hij miste een naam op de dodenlijst. De naam van de Nederlandse handlanger van Matthew. De Jefe bekeek de hitlijst van het Nederlandse liquidatieteam nogmaals en zag dat de naam van de handlanger ontbrak. Misschien lag hier de sleutel van de oplossing. De Jefe gaf het Nederlandse liquidatieteam de opdracht om een zoektocht te beginnen naar de man met het pokdalig gezicht. Niet om hem te vermoorden maar om hem vast te houden, goed te verzorgen en hem verzekeren dat de Jefe alleen maar goede bedoelingen met hem had.

Er verstreken verschillende maanden, maanden waarin het Nederlandse liquidatieteam een verbeterde jacht maakte op Buhay en de pokdalige man. Het duurde tot half juli voordat het liquidatieteam een klein succesje boekte. Ze troffen de man met het pokdalig gezicht aan op de luchthaven Schiphol. Hij werd onder zachte dwang meegenomen en vastgehouden totdat de Jefe iemand zond met nadere orders. De Jefe zond een vertrouweling naar Nederland die namens hem een gesprek moest voeren met de ex-collega van Matthew. De man met het pokdalig gezicht bezwoer nogmaals onvoorwaardelijke trouw aan de Jefe en was bereid om leiding te geven aan het Nederlandse liquidatieteam. Tot zijn verrassing was dit precies wat de Jefe wilde. Helaas wist hij niet de nieuwe verblijfplaats van Buhay en haar dochter. De Jefe liet zich hierdoor niet ontmoedigen. Hij had de tijd. Hij kon zich nog niet in het openbaar vertonen want eerst moesten de behandelingen van de plastische chirurg afgerond zijn en de laatste littekens weggewerkt. Voorlopig had hij tijd om zich in alle rust voor te bereiden op een alles vernietigende klap. Een catastrofe waar hij dan als een soort nieuwe

Messias tevoorschijn kon komen en door het overgebleven volk werd gekozen als de nieuwe wereldleider.